

Arrest

nr. 281 191 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2022, datum waarop de huidige zaak *sine die* werd uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2022, datum waarop de huidige zaak op uitdrukkelijke vraag van de beide partijen werd uitgesteld naar de terechtzitting van 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker kwam op 30 oktober 2020 aan op het Belgische grondgebied en diende op 12 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 13 juli 2021 een beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd bevonden. Het beroep

tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 12 januari 2022 (RvV 12 januari 2022, nr. 266 549).

1.3. De verzoeker diende op 25 oktober 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigd) trof op 6 januari 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

De beslissing van 6 januari 2022 werd evenwel vernietigd bij 's Raads arrest nr. 275 268 van 14 juli 2022.

1.5. Op 4 maart 2022 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker met een aangetekende brief van 4 maart 2022 en onder de vorm van een bijlage 13quinquies ter kennis gebracht, en luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten

naam : K.

voornaam : E.

geboortedatum : xx.xx.1979

geboorteplaats : F. K.

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13/07/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 12/01/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.
(...)"*

1.6. Op 4 april 2022 beslist de gemachtigde dat de termijn om het grondgebied te verlaten wordt verlengd tot 3 mei 2022, dit om medische redenen.

1.7. Op 4 mei 2022 beslist de gemachtigde tot de verdere verlenging van de vertrektermijn tot 3 juni 2022.

1.8. Op 5 augustus 2022 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (cf. punt 1.3.). De aanvraag wordt wederom ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Op 5 oktober 2022 dient de verzoeker tegen deze beslissing een beroep in, dat bij de Raad gekend is onder het algemeen rolnummer RvV 282 239.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij heeft op 11 mei 2022 een "brief met aanvullende informatie" overgemaakt die vergezeld gaat van een aantal stavingsstukken. Ter terechtzitting van 23 mei 2022 heeft de advocaat van de verzoeker aangegeven dat deze aanvullende brief als onbestaande moet worden beschouwd aangezien deze op een materiële mislag berust.

De brief van 11 mei 2022 wordt derhalve integraal uit de debatten geweerd.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." (eigen onderlijning).

Verzoeker is ernstig ziek. Hij kampt met AIDS, nierinsufficiëntie stadium 4 (zwaar nierfalen) bij uitgedoofde membraneuze glomerulonefritis. Hij heeft verder een zeer fragiel cardiorenaal evenwicht, hypertensieve cardiomyopathie en hypertensieve crises met beperkte controle en chronische pancreatitis met recidiverende opstoten waarvoor er nood is aan opnames in het ziekenhuis.

In het kader van de procedure 9ter Vw., werden talrijke medische attesten aan verwerende partij bezorgd. Verwerende partij is perfect op de hoogte van de medische problemen van verzoeker.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt in de bestreden beslissing echter met geen enkel woord over gerept. Uit niets blijkt dat verwerende partij gekeken heeft naar de problematische gezondheidstoestand van verzoeker. Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft. Voorts kan men het feit dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de problematische gezondheidstoestand van verzoeker weinig zorgvuldig noemen, en vormde deze gebrekkige motivering een schending van de motiveringsplicht.

Voorts schendt verwerende partij artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze niet afdoende heeft onderzocht wat er met verzoeker zal gebeuren indien hij wordt teruggestuurd zijn land van herkomst. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

Verwerende partij oordeelde immers op voorbarige wijze dat de levensnoodzakelijke behandeling voor verzoeker toegankelijk is in Albanië.

Verwerende partij hield in haar beslissing waarbij de aanvraag cfr. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, geen rekening met verzoekers profiel als lid van de LGBTQ-gemeenschap. Verzoeker legde in het verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet landeninformatie voor waaruit blijkt dat de toegankelijkheid tot nodige zorg en behandeling erg problematisch is voor HIV- patiënten die net zoals verzoeker lid zijn van de LGBTQ-gemeenschap:

“Albanian State Failing those Living With or at Risk of HIV/AIDs:

Albania has failed to offer adequate care and treatment to individuals suffering from HIV/AIDS. According to figures published by LGBTI-ERA organisation, 27 patients died in 2018 and 24 in 2019 with many more suffering interruptions to treatment plans or being too scared to ask for help due to fear of stigma and repercussions. ERA 's Albanian members, Alliance Against Discrimination LGBT and Albanian Association of People Living with HIV/AIDs noted that the authorities are failing to import in a timely manner the necessary drugs to treat three conditions, which needs to be continuous and uninterrupted. According to the organisations, HIV patients are forced to change their treatments due to not being able to get access to drugs, something that has a devastating impact on their health.

They also noted that Albania lacks an adequate supply of testing its for CD4, viral loads and virus resistance, meaning only some can afford to do expensive testing in private clinics.

The Ministry of Health and Social Protection is not aware of the gravity of the situation and this further perpetuates stigma and prejudice towards those suffering from HIV/AIDs.

While Albania has a low prevalence of the diseases, the death rate is “alarming ” according to the report. On 14 January’, the organisations sent an open letter to the Ministry and the international community to ask for immediate action to be taken to secure uninterrupted services. They claim that around 200 people living with AIDs and almost 4000 other high-risk individuals are unable to access services due to delays in the implementation of funding.

The letter stated:

“Under such unacceptable conditions, ERA joins its member organisations as well as all other organisations working with key populations in Albania, in denouncing the total lack of transparency and leadership by the MoHSP and the CCM and the fact that thousands of people from affected key populations are now at the mercy of chance and with a bleak and frightening future ahead of them.

One would assume that at a time when the world is celebrating the success and efficacy of PrEP, rapid and accessible testing (including self-testing), highly effective antiretroviral treatments, and in an era of super-fast internet and easily accessible information, the Albanian government should at the very least be able to raise awareness, provide basic services to prevent new transmissions and properly treat people living with HIV/AIDS. ” ” (zie verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet p. 2-3) ”

In de beslissing waarbij verzoekers medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard, werd deze landeninformatie waaruit de problematische toegankelijkheid tot een HIV behandeling voor mensen met verzoekers profiel, nl. leden van de LGBTQ gemeenschap, door verwerende partij over het hoofd gezien. Verwerende partij ging enkel in op de beschikbaarheid van de medicatie, maar negeerde de problematische toegankelijkheid voor verzoeker en andere leden van de LGBTQ-gemeenschap ten gevolge van discriminatie.

Verwerende partij geeft in de ongegronde 9ter wel toe dat “de Albanese maatschappij nog steeds erg conservatief is en dat er mensen homofoob en transfoob gedrag kunnen vertonen” maar meent dat er de laatste jaren “diverse positieve initiatieven” zijn genomen teneinde de rechten van LGBTQ-personen te verbeteren. Hierna lijst verwerende partij een aantal initiatieven op, die echter evenmin

Ten eerste zeggen die initiatieven, genomen in het Albanese parlement, niets over de werkelijke problemen die personen uit de LGBTQ-gemeenschap tegenkomen in hun dagelijks leven. Integendeel, het feit dat men in het parlement oordeelt dat die initiatieven genomen dienen te worden, toont eerder aan dat de situatie van deze personen in Albanië erg problematisch is. Het is met andere woorden te eenvoudig om naar nieuwe wetgeving, een actieplan en een resolutie te verwijzen om te concluderen dat de situatie van personen uit de LGBTQ-gemeenschap in Albanië niet ernstig of problematisch is.

Ten tweede moet vastgesteld worden dat de initiatieven dateren van respectievelijk 2013, 2015 en 2016, terwijl uit de door verzoeker aangehaalde landeninformatie blijkt dat HIV- patiënten uit de LGBTQ-gemeenschap in 2020 nog steeds ernstige problemen kennen qua toegang tot medicatie en testkits. Dit bevestigt dat de initiatieven in het Albanese parlement kennelijk niet volstaan om de toegankelijkheid tot medicatie en testkits, hetgeen voor verzoeker van levensbelang is, te verzekeren.

Ten derde is verzoeker weinig met “aanzienlijke inspanningen” die “geleidelijk een mentaliteitswijziging” tot stand brengen. Indien hij op dit moment zou terugkeren naar Albanië, zou zijn leven door de ontoegankelijkheid van medicatie ten gevolge van discriminatie en uitsluiting omwille van zijn seksuele geaardheid direct in gevaar komen. Het feit dat de situatie in de toekomst wel eens zou kunnen verbeteren, verhelpt de huidige ontoegankelijkheid wat betreft de noodzakelijke zorgen en behandeling niet.

Om al deze redenen meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het artikel 13 van het EVRM, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt haar betoog aan met een citaat van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij geeft hierbij aan ernstig ziek te zijn met een overzicht van de kwalen waaraan zij zou lijden. Er wordt verwezen naar de voorafgaande procedure inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden om daaruit af te leiden dat verwerende partij op de hoogte is van deze toestand en in dit kader ook de nodige stukken ontving.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met deze toestand. In de bestreden beslissing wordt hierover niet gesproken waardoor de beslissing onzorgvuldig genomen zou zijn.

Verwerende partij zou in ieder geval voorbarig geoordeeld hebben dat de noodzakelijke behandeling en medicatie toegankelijk is in het land van herkomst.

2. In de eerdere beslissing waarbij de aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, werd door verwerende partij geen rekening gehouden met het bijzonder profiel van verzoekende partij waarbij opgemerkt wordt dat zij deel zou uitmaken van de LGBTQ-gemeenschap. Met name voor HIV-patiënten zou er een probleem zijn waarbij verzoekende partij verwijst naar een niet nader gespecificeerd artikel ter zake.

In deze voorafgaande beslissing zou enkel gekeken zijn naar de beschikbaarheid van medicatie en niet naar de toegankelijkheid hiervan voor deze specifieke groep. Verwerende partij zou in deze eerdere beslissing wel toegeven dat de houding ten opzichte van leden van deze specifieke gemeenschap in Albanië nog steeds problematisch is. De initiatieven waarvan verwerende partij gewag maakt, zouden in ieder geval onvoldoende zijn.

Er wordt opgemerkt dat wetgevende initiatieven geen uitsluitsel geven over de dagdagelijkse problemen van betrokken personen en dat de initiatieven dateren van enkele jaren geleden terwijl de gegevens van verwerende partij aantonen dat de toegankelijkheid op heden nog steeds problematisch zou zijn wat het standpunt van verzoekende partij zou ondersteunen.

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel

1. Vooreerst merkt verwerende partij op dat verzoekende partij in een groot deel van het verzoekschrift kritiek uit ten aanzien van de eerdere beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Deze argumentering dient echter aangevoerd te worden in de procedure die reeds aangevat werd door verzoekende partij.

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

3. De bestreden beslissing (bijlage 13quinquies) werd genomen in toepassing van het artikel 75, § 2, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die de uitvoeringsmodaliteiten van artikel 52/3, §1 van de nieuwe Wet vaststelt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze nietontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

In deze bepaling wordt dan ook duidelijk voorzien dat wanneer een asielzoeker een beslissing zou bekomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen waarbij hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming geweigerd wordt of een beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag, er een bevel om het grondgebied te verlaten, zal afgeleverd worden. Hiervoor is het specifieke document “bijlage 13quinquies” voorzien.

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat in artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet door de wetgever is bepaald dat indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus onontvankelijk verklaart verwerende partij verplicht is om onverwijld een bevel om het grondgebied af te geven op basis van een van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing heeft evenzeer betrekking op artikel 7, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen.

Dit artikel bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, “

Dit motief, zijnde het gebrek aan een geldig paspoort of geldig visum, wordt trouwens niet betwist in het verzoekschrift van verzoekende partij.

De vaststelling in de bestreden beslissing waarbij gesteld wordt dat: “betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum” is trouwens zonder meer correct en dit gegeven blijkt ook uit het administratief dossier. Het kan niet aan verwerende partij verweten worden dat zij hieraan de gevolgen verbindt die de wet voorziet.

4. Verzoekende partij merkt op dat haar bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet de vereiste zorgen zouden toegediend kunnen worden en zij aldus aan een vernederende behandeling blootgesteld zou worden.

Het komt gepast voor om er aan te herinneren dat in deze zin het Europees voor de Rechten van de Mens reeds geoordeeld heeft dat vreemdelingen die onder een verwijderingsmaatregel vallen, zich niet kunnen beroepen op het verder verkrijgen van bijstand en medische zorgen die hen worden verleend. Het feit dat een belangrijke degradatie van de situatie ondervonden zou kunnen worden, is op zich niet voldoende om een schending van het artikel 3 van het EVRM met zich mee te brengen en dat, behoudens uitzonderlijke gevallen, dezelfde bepaling geen verplichting doet ontstaan in hoofde van een toetredende staat om de verschillen in beschikbaar behandelingsniveau tussen deze staat en het land van herkomst van de vreemdeling te verzachten’.

In dezelfde zin, het feit dat de situatie van de betrokkene minder gunstig zou zijn in diens land van herkomst dan in het land waar zijn medische kosten ten laste genomen worden, is niet bepalend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Dienaangaande beklemtoont verwerende partij dat verzoekende partij door het overleggen van voldoende nauwkeurige, gedetailleerde en medisch onderbouwde bewijzen niet aantoonde dat zij zich in

een uitzonderlijke situatie zou bevinden waarin de bestreden beslissing zou leiden tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Bovendien is er slechts sprake van een onmenselijke behandeling als de toegepaste behandeling een zekere mate van ernst bereikt. Uit de lezing van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat die vaststelling relevant is voor de beoordeling van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de mens oordeelde dat de loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of dat tot gevolg heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren.

Hieruit blijkt dat het manifest afwezig zijn van een vergevorderd stadium van de ziekte of een levensbedreigende toestand een toepasselijk en bepalend criterium is bij de van het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de hypothese van een terugkeer naar het land van herkomst van de zieke vreemdeling.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoekende partijen niet aantonen dat de ambtenaargeneesheer en de verwerende partij een kennelijk foutieve inschatting hebben gemaakt van de actuele medische toestand.

Het begrip van onmenselijke en ontorende behandeling wordt door de rechtsleer als volgt beschreven:

"De intensiteit van het leed dat wordt toegebracht, dient niet alleen om de drie concepten van artikel 3 te onderscheiden. Het draagt ook bij om de reikwijdte van artikel 3 als geheel te bepalen. Volgens vaste rechtspraak moet deze mishandeling binnen de werkingssfeer van artikel 3 vallen en moet zij een minimum aan ernst bereiken". (vrije vertaling)

"Aangezien de drempel van toepasbaarheid van artikel 3 zich op het lagere niveau van vernederende behandeling bevindt, vereist de rechtspraak vernedering en degradatie op een relatief hoog niveau." (vrije vertaling)

In dit perspectief is het niet genoeg dat de behandeling eenvoudig "oneerbaar of laagbaar" zou zijn of dat het "onaangename aspecten"¹⁴ betreft, of zelfs dat het "onwettig" zou zijn.

Volgens het medisch advies dat voorafgaand in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd opgesteld, bereikt de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt niet de vooropgestelde graad van ernst. Bovendien brengt verzoekende partij geen enkel element bij ter ondersteuning van haar beweringen waaruit zou moeten blijken dat zij daadwerkelijk een risico loopt om een behandeling te ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het komt gepast voor om aan te halen dat de bewijslast om een titel tot verblijf te bekomen op basis van artikel 9ter aan verzoekende partij toekomt. Hierbij bleef verzoekende partij ook voorheen in gebreke om dit aan te tonen.

5. Het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 verplichtte verwerende partij enkel rekening te houden met onder meer haar gezins- en familielevens, maar niet om omstandig op dit vlak haar motivering uit te werken. Evenmin verplicht het artikel 8 van het EVRM trouwens tot een dergelijke motivering, nu het artikel 8 EVRM op zich geen enkele formele motiveringsverplichting bevat.

Daarenboven wijst verwerende partij er op dat er wel degelijk rekening gehouden werd met deze elementen en dan in het bijzonder op het moment dat het evaluatieformulier in het kader van deze bepaling opgesteld werd en dat ook in het administratief dossier aanwezig is.

Hieruit blijkt dat er rekening gehouden werd met deze verschillende elementen maar dat deze elementen als onvoldoende beoordeeld werden om het afleveren van de bestreden beslissing tegen te gaan.

Verwerende partij heeft dan ook in ieder geval de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Intussen blijkt ook uit het administratief dossier dat er op 04.04.2022 een nieuw advies opgesteld werd door de arts-adviseur van verwerende partij waarbij er rekening gehouden werd met de nieuwe

medische informatie. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt intussen niet uitgevoerd en er zal een bijkomende evaluatie plaatsvinden na de medische ingreep die dient te gebeuren.

6. Verzoekende partij merkt inderdaad ook in het verzoekschrift op dat er gezondheidsproblemen zijn en daarbij is zij van mening dat verwerende partij hier geen rekening mee gehouden zou hebben. Dit argument kan evenmin dienstig ingeroepen worden.

Immers verwerende partij werd voorheen in kennis gesteld van dit element in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf waarbij er geoordeeld werd dat deze aanvraag niet aanvaard kon worden. Aan de hand van de gegevens die verzoekende partij overmaakte, werd er destijds voorafgaand een advies gevraagd aan de artsadviseur van verwerende partij. De gegevens van toen leidden er toe te besluiten dat er geen medische tegenindicatie bestaat voor het reizen van verzoekende partij en dat de noodzakelijke medicatie ook in het land van herkomst beschikbaar is.

Na de beoordeling van dit dossier is er bijkomende informatie beschikbaar geworden en op basis hiervan werd overgegaan tot een actualisatie van het dossier met aandacht voor deze nieuwe gegevens. Hierbij werd in ieder geval geoordeeld dat de uitvoering van het bevel uitgesteld diende te worden wat ook daadwerkelijk gebeurde.

7. Geenszins toont verzoekende partij in het licht van het voorgaande aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

9. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

10. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

3.3. Beoordeling

De verzoeker beroept zich onder meer op een schending van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een

zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat eveneens geschonden wordt geacht. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

Waar de verzoeker laat uitschijnen dat in de bestreden akte zelve motieven dienden te worden opgenomen aangaande zijn gezondheidstoestand, kan de Raad hem niet volgen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet behelst op zich immers geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te geven. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, bij het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkenen niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in het bevel zelve dient te motiveren. Deze beoordeling kan evengoed blijken uit andere en recente beslissingen of uit stukken in het administratief dossier. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat zodoende een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Zij vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat het bestuur bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt ter zake een individueel onderzoek noodzakelijk. Het moet echter worden benadrukt dat de Raad slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. De Raad zou zijn in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid overschrijden indien hij zijn beoordeling omtrent de gezondheidstoestand van de verzoeker, bij gebrek aan een nauwgezette beoordeling die door het bevoegde bestuur werd doorgevoerd bij het treffen van de bestreden beslissing, in de plaats zou stellen van deze van het bevoegde bestuur (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). De Raad kan binnen zijn bevoegdheid enkel de wettigheid onderzoeken van de besluitvorming van het bestuur bij het treffen van de bestreden beslissing (cf. RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De Raad dient derhalve na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op een zorgvuldige wijze in zijn besluitvorming heeft betrokken alvorens over te gaan tot de afgifte van de thans bestreden verwijderingsmaatregel.

De verzoeker betoogt dat hij erg ziek is: hij kampt met aids, nierinsufficiëntie stadium 4 (zwaar nierfalen) bij uitgedoofde membraneuze glomerulonefritis, hij heeft verder een zeer fragiel cardiorenaal evenwicht, hypertensieve cardiomyopathie en hypertensieve crises met beperkte controle en chronische pancreatitis met recidiverende opstoten waarvoor er nood is aan opnames in het ziekenhuis. De verzoeker wijst erop dat hij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend waarbij hij in het kader van zijn gezondheidstoestand talrijke medische attesten heeft gevoegd. Hij stelt dat er in de beslissing omtrent deze aanvraag geen rekening werd gehouden met zijn profiel als lid van de LGBTQ-gemeenschap en stipt tevens aan dat hij in zijn aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet landeninformatie heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de toegankelijkheid tot de nodige zorg en behandeling erg problematisch is voor HIV-patiënten die net zoals verzoeker lid zijn van de LGBTQ-gemeenschap. Volgens de verzoeker werd deze informatie over het hoofd gezien in de beslissing waarbij zijn medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard, en ging de verweerder enkel in op de beschikbaarheid van de medicatie, maar werd de problematische toegankelijkheid voor verzoeker en andere leden van de LGBTQ-gemeenschap ten gevolge van discriminatie genegeerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoeker op 25 oktober 2021 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verweerder niet betwist dat de verzoeker lijdt aan een ernstige ziekte. Bijgevolg dient in het kader van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht te worden nagegaan of de verweerder, alvorens over te gaan tot de afgifte van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, de relevante gegevens inzake verzoekers gezondheidstoestand op een zorgvuldige wijze in zijn besluitvorming heeft betrokken en of hij hieromtrent in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat verzoekers gezondheidstoestand niet belet dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Zoals hierboven gesteld, kan de beoordeling van de gezondheidstoestand ook blijken uit andere, recente beslissingen en stukken in het administratief dossier.

In casu blijkt dat verzoekers medische verblijfsaanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd bevonden bij beslissing van 6 januari 2022. De gemachtigde oordeelde, met verwijzing naar een advies van de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer, dat uit het door de verzoeker voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, en dat uit het voorgelegd medische dossier evenmin kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Deze beslissing van 6 januari 2022 werd evenwel vernietigd bij 's Raads arrest nr. 275 268 van 14 juli 2022. Gelet op de retroactieve werking van deze vernietiging van de beslissing van 6 januari 2022 waarbij verzoekers verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, zal in het rechtsverkeer moeten worden gehandeld alsof deze vernietigde beslissing nooit genomen werd. Een vernietigingsarrest brengt aldus de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden ("*status quo ante*") (cf. RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489). Dit gegeven werd ter terechtzitting in het debat gebracht.

In het administratief dossier bevindt zich voorts een stuk 'evaluatie artikel 74/13' van 4 maart 2022, dat werd opgesteld op dezelfde datum van de bestreden beslissing en door de gemachtigde die de thans bestreden beslissing trof. Dit stuk vermeldt het volgende:

"[...]"

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familielevens : betrokkene verklaarde een broer in Zwitserland en twee broers in Italië te hebben. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale gezinsband overstijgen.

Gezondheidstoestand : Betrokken diende een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werden. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

Uit dit stuk blijkt derhalve dat de verweerder van oordeel is dat, wat de gezondheidstoestand van de verzoeker betreft, er zich geen probleem stelt voor het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing aangezien de ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief werd afgesloten met de beslissing van 6 januari 2022 waarin werd geconcludeerd dat er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit, noch op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Deze beslissing moet echter als onbestaande worden beschouwd vermits zij naderhand door de Raad werd vernietigd. Zoals hoger reeds gesteld, dient te worden gehandeld alsof de ongegrondheidsbeslissing van 6 januari 2022 nooit heeft bestaan. Bij zijn wettigheidscontrole kan de Raad dan ook geen rekening houden, noch met de verwijzing naar de vernietigde beslissing in de hierboven vermelde document 'evaluatie artikel 74/13', noch met het bestaan zelve van de beslissing van 6 januari 2022 omtrent verzoekers medische verblijfsaanvraag.

Aangezien uit niets blijkt dat de verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing op een andere wijze dan via de verwijzing naar de vernietigde beslissing van 6 januari 2022 zou hebben onderzocht of de verwijdering mogelijk is gelet op de specifieke gezondheidstoestand van de verzoeker, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de gemachtigde niet heeft voldaan aan zijn verplichting om, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, een individueel onderzoek te voeren waarbij hij op voldoende zorgvuldige wijze rekening houdt met verzoekers medische toestand.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht dient derhalve te worden aangenomen.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De verweerder heeft zijn verweer inzake de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht immers net gestoeld op het gegeven dat de verzoeker voorheen in kennis werd gesteld van de negatieve beslissing inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en op het in het kader van deze beslissing uitgebrachte advies van de arts-adviseur die oordeelde dat er geen medische tegenindicatie bestaat voor het reizen en dat de noodzakelijke medicatie ook in het land van herkomst beschikbaar is. De beslissing van 6 januari 2022 houdende de ongegrondheid van verzoekers medische verblijfsaanvraag werd echter vernietigd door de Raad. De verweerder kan er dan ook niet dienstig naar verwijzen. Ook naar het aan deze beslissing ten grondslag liggende advies van de arts-adviseur kan niet worden verwezen aangezien de door de Raad vastgestelde onwettigheid kleeft aan de motieven van dit advies, zodat dit advies eveneens als onbestaande moet worden beschouwd (zie RvV 14 juli 2022, nr. 275 268).

In de mate dat de verweerder nog stelt dat er overgegaan werd tot een actualisatie van het dossier met een nieuw advies van 4 april 2022 waarbij rekening werd gehouden met de nieuwe medische gegevens en waarbij werd beslist om het bevel om het grondgebied te verlaten niet uit te voeren totdat er een bijkomende evaluatie zal plaatsvinden omtrent de medische ingreep die de verzoeker dient te ondergaan, merkt de Raad op dat deze actualisatie in elk geval dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. De vastgestelde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden hersteld door pas na de afgifte van de beslissing tot verwijdering

over te gaan tot een zorgvuldige beoordeling van verzoekers gezondheidstoestand. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt, op duidelijke wijze, op om, alvorens over te gaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel, de medische toestand van de betrokken vreemdeling op zorgvuldige wijze in rekening te nemen, hetgeen *in casu* niet blijkt. Bovendien valt niet in te zien welk belang de verweerder heeft bij dit verweermiddel. Uit het medisch advies van 4 april 2022 blijkt immers dat de arts-adviseur heeft bevestigd dat de verzoeker op dat moment niet kon reizen. Hierbij werd vastgesteld dat de verzoeker in februari 2022 werd opgenomen in het ziekenhuis met een recidief acute pancreatitis op chronische calcifiërende pancreatitis die een heelkundige ingreep noodzaakt, dat de verzoeker bijkomend ook leverstoornissen en nierfunctiestoornissen vertoont, dat de beschikbaarheid van de zorg niet werd onderzocht gezien er al een afspraak voor interventie in de nabije toekomst is gemaakt, dat er actueel geen informatie is over de mogelijkheid van de ingreep in het thuisland, en dat het om een ernstige medische aandoening gaat die op termijn na de interventie terug geëvalueerd dient te worden in het kader van restletsels en verdere risico's. Uit deze nieuwe evaluatie kan derhalve geenszins worden afgeleid dat op 4 maart 2022 op zorgvuldige wijze werd vastgesteld dat verzoekers gezondheidstoestand geen problemen opleverde om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Waar de verweerder ter terechtzitting wijst op de beslissing die op 5 augustus 2022 werd genomen en waarbij verzoekers medische verblijfsaanvraag opnieuw ongegrond werd verklaard, merkt de Raad nogmaals op dat hij zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen, dit is op 4 maart 2022. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde gegevens (*cf.* RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De later genomen beslissing inzake verzoekers medische verblijfsaanvraag kan dan ook geen afbreuk doen aan de vastgestelde onwettigheden.

Het gegeven dat artikel 52/3, §1 *juncto* artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de betrokken vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen *in casu* blijkt en niet wordt betwist, stelt het bestuur niet vrij van de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze verplichting heeft immers net tot doel te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE